



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **D. A.**
zastoupen Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem
se sídlem Stodolní 7, 702 00 Moravská Ostrava

proti
žalovanému: **Ministerstvu vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. února 2017, č.j. OAM-55/ZA-
ZA11-P06-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech. Namítá porušení ustanovení § 3 správního řádu v souvislosti s § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Obává se návratu do země původu z důvodu probíhajícího ozbrojeného konfliktu.
3. V doplnění žaloby žalobce namítá porušení ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a související judikatury Nejvyššího správního soudu, vymezující kritéria pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008). Namítá, že obava z nuceného verbování Tálibánem je azylově relevantní, neboť pod důvody pronásledování lze zařadit i pohlaví či příslušnost k sociální skupině. Dovolává se zařazení do sociální skupiny mužů v bojeschopném věku. Odkázal v této souvislosti na pokyny UNHCR pro posuzování potřeb mezinárodní ochrany žadatelů z Afghánistánu. Má za to, že v jeho případě lze Tálibán považovat za původce pronásledování. S odkazy na zprávy dostupné na internetu namítá, že dle aktuálních zpráv je pod kontrolou afghánské vlády pouze zhruba 57,2 % území (v roce 2015 to bylo přes 72%). Dále namítá, že státní orgány nejsou schopny poskytnout svým občanům účinnou ochranu. Žalovaný se navíc vůbec nezabýval aktuální situací v místě jeho posledního bydliště. Provincie Baghlán, v níž bydlel, přitom patří mezi oblasti pod kontrolou Tálibánu a žalovaný se nezabýval reálností možnosti domáhat se pomoci u afghánské policie, popř. jiného orgánu.
4. Posouzení provedené žalovaným je dle jeho názoru nedostatečné a nemá oporu v aktuálních informacích o zemi jeho původu. Uvedl, že byl vystaven minimálně psychickému nátlaku ze strany Tálibánu, zintenzivněnému odvedením jeho bratra. Žalovaný se nezabýval následky jeho případného odmítnutí přidat se k Tálibánu. Skutečnost, že se neobrátil na kompetentní afghánské orgány, nelze dle žalobce považovat za relevantní argument vzhledem k výrazné disfunkci státu, jehož téměř polovina území je ovládána povstaleckými skupinami. Žalovaný se nezabýval ani reálností domoci se pomoci u afghánské policie, příp. jiného orgánu. Domnívá se, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu.
5. Žalobce má dále za to, že na celém území Afghánistánu probíhá ozbrojený konflikt, v důsledku kterého mu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Vytýká žalovanému dezinterpretaci shromážděných podkladových informací a nedostatečné zjištění stavu věci a odkazuje na zprávy o zhoršující se bezpečnostní situaci v zemi (na Zprávu generálního tajemníka OSN, publikovanou 13. 12. 2016 Valným shromážděním OSN a Radou bezpečnosti, na výroční zprávu UNAMA z února 2017, na nové pokyny UNHCR pro posouzení potřeb mezinárodní ochrany žadatelů z Afghánistánu z 19. 4. 2016 a na doporučení a varování Ministerstva zahraničních věcí občanům ČR týkající se bezpečnostní situace v Afghánistánu).
6. Namítá, že současná bezpečnostní situace se dle dostupných informací neliší od situace v Afghánistánu v roce 2014, kdy mu byla udělena doplňková ochrana.
7. Uvedl, že ozbrojený konflikt v Afghánistánu eskaluje, za útoky je vedle Tálibánu odpovědný i Islámský stát. S odkazem na zprávy dostupné na internetu zpochybňuje závěry žalovaného k bezpečnostní situaci v Kábulu, kde v poslední době došlo k několika sebevražedným útokům s následkem desítek mrtvých a stovek zraněných osob. Namítá, že vláda není schopna ochránit své občany ani na území, které kontroluje. Uvedl, že

provincie, z níž pochází, je aktuálně v rukou Tálibánu. Posouzení reálné možnosti vnitřního přesídlení považuje ze strany žalovaného za nedostatečné, odkazuje na zprávu Amnesty International (2015/2016 a 2016/2017) o nelidských životních podmínkách vnitřně přesídlených osob žijících v jednotlivých táborech. Má za to, že v jeho případě jsou splněny předpoklady pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že důvody k udělení mezinárodní ochrany formou azylu dle ustanovení § 12, § 13 ani § 14 zákona o azylu v případě žalobce shledány nebyly. Stejně tak absentují důvody k udělení doplňkové ochrany dle ustanovení § 14a či § 14b zákona o azylu.
9. K tvrzení žalobce ohledně nedostatečně zjištěného stavu věci žalovaný konstatoval, že žalobce měl příležitost se seznámit se shromážděnými podklady pro rozhodnutí (které žalovaný považuje za dostatečně aktuální) v rámci třech úkonů v průběhu správního řízení (viz protokoly ze dne 16. 3. 2016, 10. 5. 2016 a 4. 11. 2016), tyto nezpochybnil ani nedoplnil. Odkázal v tomto směru na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2016 č. j. 42 Az 1/2016-35, v němž je konstatováno, že není technicky možné mít k dispozici naprosto aktuální zprávy o zemi původu s ohledem na dobu nezbytnou k vypracování zejména zpráv publikovaných periodicky, zpravidla jednou ročně. Žalovaný namítl, že žalobce se dalších konkrétních zpráv dovolává až v situaci vydání pro něj výrokem nepříznivého správního rozhodnutí, kdy usiluje zvrátit výsledek řízení ve svůj prospěch. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publ. pod č. 181/2004 Sb. NSS) podle níž *„je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl.“*
10. Ve vztahu k tvrzené příslušnosti žalobce k sociální skupině mužů v bojeschopném věku žalovaný uvedl, že i v žalobcem citovaném materiálu UNHCR je tato možnost podmiňována závislostí na konkrétních okolnostech daného případu. Ty žalovaný zohlednil se závěrem, že jednání, jemuž byl žalobce vystaven, svou intenzitou nedosáhlo míry pronásledování. Nadto žalobce sám uvedl, že mu byl poskytnut Tálibánem čas na rozmyšlenou. V této době měl možnost domáhat se u státních orgánů ochrany před uvedeným nátlakem, popřípadě řešit svou situaci cestou vnitřního přesídlení. Nic z toho nevyužil a namísto toho se rozhodl vycestovat ze země. Za takové situace lze stěžejí orgánům státu vytýkat pasivitu či toleranci ve vztahu k jím uváděným potížím, pokud je o svých problémech ani neinformoval. V případě žalobce tak nedošlo k naplnění předpokladů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

11. Dále žalovaný uvedl, že odkaz v žalobě na situaci v Afghánistánu v roce 2014, kdy žalobci měla být udělena doplňková ochrana, nemá oporu ve správním spise a je v rozporu i s dosavadními tvrzeními žalobce (vlast opustil v březnu 2015, žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal až v roce 2016).
12. Ve vztahu k § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že z výpovědí žalobce nevyplynuly žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mu ve vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu odstavce 2 citovaného ustanovení. Žalovaný nepopřel aktuální výskyt bezpečnostních incidentů v některých lokalitách, současně ale uvedl, že je nelze označit jako celoplošně rozšířené nerozlišující násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu. S ohledem na shromážděné podklady poukázal na konkrétní lokality, jež jsou v rámci země považovány za nejbezpečnější. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008-68, v němž byl vysloven závěr, že *„v případě konfliktu nemajícího charakter totálního konfliktu musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on.“* Uvedl, že v průběhu správního řízení nebyly zjištěny skutečnosti dokládající, že by v případě návratu mohl být právě žalobce vystaven ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Konstatoval, že i v nové kvalifikační směrnici Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU je mezi důvody jejího přijetí pod bodem (35) konstatováno: *„Nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivé země nebo jeho část, sama o sobě nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma.“* Vzhledem k obsahu žalobních námitek odkázal (s respektem k teritoriálně podmíněným rozdílům a dalším specifikům) i na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32 (posouzení situace na Ukrajině. Žalovaný nepochybně, že na území Afghánistánu dochází k častým útokům na civilní obyvatelstvo, které ač označil za znepokojivé a odsouzeníhodné, nelze jimi doložit, že by se jednalo o celoplošně rozšířené nerozlišující násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu. Žalovaný trvá na tom, že bezpečnostní incidenty jsou lokálně omezeny a že na území Afghánistánu neprobíhá takový konflikt [ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu], že by žalobci hrozilo v případě návratu skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný konečně neshledal, že by vycestování žalobce představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce

13. Žalobce uvedl, že ze skutečnosti, že nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nelze dovozovat, že nemůže tyto podklady zpochybňovat v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Navíc nemohl předvídat, k jakému závěru žalovaný na základě jím shromážděných informací dospěje. S odkazem na čl. 46 procedurální směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany) uvedl, že by soud měl při posuzování žaloby zohlednit i nejaktuálnější informace o zemi původu žadatele, které v době vydání napadeného rozhodnutí žalovanému nebyly, resp. nemohly být známy. Poukázal na vertikální přímý účinek uvedené směrnice a povinnost krajského

soudu přihlížet v řízení k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 1. 2017, č. j. 33 Az 3/2016).

14. Skutečnost, že ze strany Tálíbanu vůči žalobci ještě nedošlo k jednání dosahujícímu úrovně pronásledování, nemůže být argumentem pro neudělení azylu. Žalovaný se měl zabývat i otázkou, zda by žalobci nemohlo pronásledování hrozit v případě jeho návratu do Afghánistánu. Žalobce má za to, že nucené verbování a následné nedobrovolné působení v řadách Tálíbanu je ve své podstatě formou nucené práce a lze je považovat za pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu. Odkázal na čl. 4 odst. 2 Evropské úmluvy o lidských právech, dle které platí, že „[o]d nikoho se nesmí žádat, aby vykonával nucené nebo povinné práce.“ Skutečnost, že se nedomáhal ochrany před jednáním policie u příslušných orgánů, není dle jeho názoru relevantní pro posouzení možnosti udělení mezinárodní ochrany. Odkázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky č. j. 6 Azs 74/2009- 51, č. j. 4 Azs 146/2006 a č. j. 1 Azs 40/2007). Namítal, že v rámci pohovorů uvedl, že oblast, ze které pochází, je pod kontrolou Tálíbanu a obyčejný člověk nemá možnost, jak se bránit, není tam policie ani žádné oficiální orgány nebo státní úřady. Afghánská vláda vykonává efektivní kontrolu pouze zhruba nad polovinou území státu, zbytek území je pak buď v rukou protivládních skupin, nebo tam probíhají boje.
15. Ohledně možnosti využití vnitřního přesídlení odkázal např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007-93 a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009-74. Ve světle uvedené judikatury je dle žalobce napadené rozhodnutí ohledně posouzení možnosti vnitřního přesídlení nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uvedl, že hlavní město Kábul (dle žalovaného jedno z nejbezpečnějších míst v zemi) pravidelně zaznamenává bombové útoky. Dále namítl, že žalovaným použitý judikát (odkaz na rozsudek NSS č. j. 1 Azs 214/2016, o tom, že na Ukrajině se nejedná o tzv. totální konflikt) není na posouzení situace v Afghánistánu nijak relevantní. Namítl, že na území Afghánistánu operuje více ozbrojených skupin, Tálíbanu je připisovaná odpovědnost za 2/3 obětí, ve velké míře operuje i v provincii Baghlán, odkud pochází žalobce. Setrval na žalobním petitu.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). O žalobě rozhodl při jednání.
17. V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu předloženého správního spisu, z něhož ověřil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 20. 1. 2016, doplněné dne 25. 1. 2016, a v rámci pohovoru provedeném stejného dne uvedl, že je paštunské národnosti, vyznává islám, nemá žádné politické přesvědčení. Je krátce ženatý (10 měsíců), manželce je 18 let, zůstala v Afghánistánu. Ve vlasti se narodil a žil v provincii Baghlán. Nikdy neměl cestovní doklad. Na území ČR vstoupil asi před pěti měsíci, cestoval nelegálně různými auty i pěšky, nejdříve do Pákistánu, následně do Íránu, neví přes které další státy. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v jejich oblasti působí Tálíbán a je tam válka. Tálíbán vzal jeho mladšího bratra, kterému bylo 14 let a od té doby o něm nic neví. Jeho strýc mu zorganizoval cestu do Evropy, tak se rozhodl utéci do bezpečí. Upřesnil, že se jednalo o náhlé rozhodnutí, jednoho dne měl

možnost odjet, tak této příležitosti využil. Ke svému životu ve vlasti uvedl, že žil společně s rodiči, bratry a manželkou, pracoval na rodinných pozemcích. Problém s Tálíbánem začal asi měsíc před jeho odjezdem z vlasti. Poprvé přišli k nim domů, říkali jim, že s nimi mají jít bojovat, že jsou mladí a že je potřebují. Podruhé již na ně tlačili, že je potřebují k boji. Žalobce se před nimi musel schovat. Uvedl, že se s Tálíbanci osobně bavil, ale řekl jim, že se svým odchodem souhlasí, ale že si to ještě musí rozmyslet. Uvedený problém mají skoro všichni obyvatelé jeho vesnice. Uvedl, že podle zpráv z internetu je zřejmé, že jeho vesnici ovládá Tálibán. Obyčejný člověk nemá možnost, jak se bránit. K odvedení jeho mladšího bratra došlo asi 10 dnů před jeho odjezdem. Sám nebyl doma, ale lidé jim říkali, že si jeho bratra odvedl Tálibán. Od té doby domů nepřišel. Nejmladšímu bratrovi je 10 let, toho si zatím Tálibán nevšimal. Žalobce neví, zda si jeho otec na odvedení prostředního bratra někde stěžoval. U nich ve vesnici a v celé oblasti není policie, jedná se o válečnou oblast, žádné oficiální úřady a orgány tam nejsou. Ohledně vycestování dále uvedl, že díky strýci se mohl připojit ke skupině osob, které neznal a s nimiž odjel ze země. Neví, zda cestu platil jeho otec nebo strýc. Neměl žádný cíl své cesty, v ČR zůstal proto, že ho policie zadržela v dodávce a věděl, že může požádat o azyl. Potvrdil, že ve vlasti neměl nikdy žádné problémy se státními orgány, jeho jediným problémem byl Tálibán. V případě návratu se obává, že by ho mohl Tálibán zabít, nechce s ním spolupracovat a bojovat. Chce zde zůstat a být v bezpečí.

18. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Afghánistánu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobce vycházel ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v Afghánistánu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016; Zprávy MZV Velké Británie o lidských právech a demokracii za rok 2015 – Afghánistán ze dne 21. 4. 2016; Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN o situaci v Afghánistánu a jejích důsledcích pro mezinárodní mír a bezpečnost ze dne 7. 3. 2016; Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 19. 4. 2016; Informace Evropského azylového podpůrného úřadu (EASO) o bezpečnostní situaci v Afghánistánu z ledna 2016 (vybrané kapitoly); Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 – Afghánistán ze dne 27. 1. 2016; Výroční zprávy Freedom House – Svoboda ve světě 2016 – Afghánistán ze dne 1. 6. 2016, Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 ze dne 24. 2. 2016; Informace MZV ČR č. j. 98858/2015-LPTP ze dne 1. 7. 2015; Informace ČTK ze dne 5. 10. 2016 a 4. 10. 2016 o finanční pomoci EU Afghánistánu a spolupráci při vracení migrantů.
19. S uvedenými podklady pro rozhodnutí (viz strana 3 napadeného rozhodnutí) měl žalobce možnost seznámit se a vyjádřit se k nim či navrhnout jejich doplnění dne 4. 11. 2016 a předtím ještě dne 16. 3. 2016 a dne 10. 5. 2016 (další zprávy jsou vyjmenovány na straně 4 napadeného rozhodnutí, některé z nich nebyly pro zastaralost použity). Žalobce uvedl, že situace v provincii Baghlán, kde žil, je stále nebezpečná, vláda a Tálibán spolu válčí. Ke zprávě o finanční pomoci uprchlíkům uvedl, že než bude tato pomoc uprchlíkům poskytnuta, bude vytunelovaná.
20. Při jednání soudu zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých procesních návrzích.
21. Pověřená zástupkyně žalovaného uvedla, že v Afghánistánu neprobíhá totální konflikt, je tedy možné se vnitřně přesídlit do bezpečnějších částí Afghánistánu. K obavě žalobce

z naverbování do Tálíbanu uvedla, že žalobce od prvotního kontaktu s Tálíbánem do svého odjezdu již kontaktován nebyl.

22. Zástupce žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že v Afghánistánu neexistuje tzv. totální konflikt, bezpečnostní situace v Afghánistánu je i nadále velmi špatná. Uvedl, že 75% území Afghánistánu je pod kontrolou Tálíbanu, hnutí Islámský stát a hnutí Hakani. Provincie Baghlán, v níž žalobce žil, je pod vlivem Tálíbanu, centrální vláda toto území od roku 2002 nikdy neměla pod svou kontrolou. Žalobce nemohl toto území opustit a využít vnitřního přesídlení. Má za to, že správní orgán nesprávně posoudil situaci žalobce, jakož i bezpečnostní situaci v Afghánistánu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí pak dle jeho názoru nemá oporu ve skutečném stavu věci. Má rovněž za to, že zprávy, které žalovaný použil jako podklad pro rozhodnutí, zhodnotil ve smyslu zamítnutí žádosti, tedy zhodnotil je tak, „jak se mu to hodilo“. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť byl donucen proti své vůli vstoupit do nezákonného hnutí, které nerespektuje žádná lidská práva. Jednání ze strany Tálíbanu tak lze považovat za pronásledování. Dále se domnívá, že v případě žalobce jsou splněny i podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
23. Žalobce zopakoval, že oblast Baghlán je pod vlivem Tálíbanu, bezpečnostní situace v Afghánistánu je velmi špatná. Nemohl se přestěhovat někam jinam, neboť Tálibán by si ho našel. Z uvedeného důvodu se nemůže vrátit zpět do vlasti. Dále uvedl, že momentálně jeho rodině, která zůstala v Afghánistánu, písemně vyhrožují a ptají se na jeho osobu známých a sousedů. Zástupce žalobce požádal soud o lhůtu k předložení uvedeného nového důkazu o výhrůžkách. Dále uvedl, že situace v jaké se nacházel žalobce, byla jinými soudy v ČR vyhodnocena ve smyslu vyhovění žádosti (tj. zrušení rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, resp. konstatování minimálně splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany). Ví, že tak učinil Krajský soud v Brně, ale spisovou značku nezná.
24. Krajský soud rozhodl, že lhůta poskytnuta nebude a navrhovaný důkaz nebude proveden s odůvodněním nadbytečnosti a zásady ekonomiky řízení (§ 52 odst. 1 s. ř. s.).
25. Pověřená zástupkyně žalovaného se ohradila proti tvrzení, že by si snad správní orgán vybíral pouze ty pasáže podkladových zpráv, které se mu hodí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je naopak zřejmé, že jsou v něm uvedeny i negativní skutečnosti a problémy v Afghánistánu. Zdůraznila individuální hodnocení azylového příběhu žalobce a skutečnost, že žalobce nepožádal státní orgány v zemi svého původu o pomoc při řešení jeho potíží s Tálíbánem. Odkázala na zprávu MZV USA, z níž vyplývá, že i přes některé sporné momenty si civilní orgány obecně udržely kontrolu nad tamními bezpečnostními silami a i nadále usilují o udržení stávajících pozic a stabilizaci bezpečnostní situace v zemi. Správní orgán se podrobně zabýval i tím, ve kterých částech Afghánistánu je možné nalézt útočiště, na straně 11 rozhodnutí tyto oblasti i vyjmenoval. Podle informace EASO jsou tyto oblasti bezpečné, a je možné je využít pro vnitřní přesídlení. Argumentaci žalobce, že nikdy neměl možnost ze své oblasti vycestovat, nelze považovat za pravdivou, neboť je zřejmé, že se mu z dané oblasti vycestovat podařilo. Setrvala na zamítnutí žaloby.
26. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

27. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
28. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
29. Krajský soud uvádí, že po individuálním posouzení případu žalobce dospěl k závěru, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce nebyl ve své vlasti jakkoli politicky angažovaný či aktivní, neuvedl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu.
30. V řízení před správním orgánem dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce o mezinárodní ochranu požádal z důvodu působení Tálibánu v místě jeho bydliště a obavy, že bude naverbován do jejich řad nebo zabit v případě odmítnutí. Opakovaně poukazoval na obecně špatnou bezpečnostní situaci v Afghánistánu, kde podle něho probíhá válka a rovněž v místě jeho bydliště, kde působí Tálibán. Své problémy s protivládním hnutím Tálibán časově omezil na dobu jednoho měsíce před odjezdem z vlasti. Zmínil dvě osobní setkání s příslušníky uvedeného hnutí, jež ho měli přesvědčovat, aby se přidal do řad jejich bojovníků.
31. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“

32. Krajský soud ve shodě se žalovaným uvádí, že problémy žalobce s Tálibánem, tj. nedobrovolné verbování, nebyly zapříčiněny žádným z azylově relevantních důvodů ve smyslu citovaného ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu a nelze je tedy vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování, neboť v řízení nebylo jakkoli prokázáno, že by afghánské státní orgány uvedené jednání Tálibánu podporovaly, tolerovaly nebo mu napomáhaly. Žalobce rovněž neprokázal, že by mu ze strany státních orgánů byla odmítnuta pomoc, pokud by se na ně obrátil. Ač je situace v Afghánistánu složitá, ze zpráv o zemi jeho původu je zřejmé, že vláda uvedené praktiky a nelegální činnost tohoto protivládního hnutí nepodporuje ani neschvaluje, ale naopak proti jeho působení cíleně vystupuje a usiluje o jeho potlačení.
33. Krajský soud po pečlivém posouzení výpovědí žalobce o tvrzených potížích v zemi jeho původu, které nepodpořil žádným důkazem, konstatuje, že jednání, jemuž měl být ve své vlasti krátkodobě vystaven (dvě osobní setkání s příslušníky Tálibánu, kteří ho měli přesvědčovat, aby se stal jejich bojovníkem cca měsíc před jeho odjezdem) nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce o pronásledování žalobce z důvodu jeho příslušnosti k sociální skupině mužů v bojeschopném věku. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004, je sociální skupina vymezena takto: „*Určitá sociální skupina*“ ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je skupina osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotýčným osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu; rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřujícího vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně jež vychází od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotýčné země, a úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají či jsou neschopné zajistit účinnou ochranu.“ Aby bylo možné hovořit o azylově relevantním pronásledování, musí být dle judikatury Nejvyššího správního soudu splněny další podmínky, a to příčinná souvislost mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině, dlouhodobost a intenzita potíží, možnost využití vnitrostátní ochrany či vnitřního přesídlení, nedostupnost či selhání ochrany v zemi původu. V daném případě žalobce tvrdil potíže s příslušníky protivládního hnutí Tálibán, tedy problémy se soukromými osobami, proti jejichž praktikám a působení na území Afghánistánu tamní vláda cíleně vystupuje. Žalobce uvedl, že se s příslušníky Tálibánu bavil, řekl jim, že potřebuje čas na rozmyšlenou. Dotyční poté odešli, aniž by žalobce byl vystaven jakémukoliv fyzickému či psychickému nátlaku nebo násilnému jednání z jejich strany. Ač soud uvedené nechce jakkoli zlehčovat, má po provedeném přezkumném řízení za to, že jednání, jemuž byl žalobce vystaven, svou intenzitou a dobou trvání (dvě setkání formou rozhovoru bez nějaké formy nátlaku či fyzického násilí, učiněné v rozmezí jednoho měsíce) nedosáhlo potřebné míry a intenzity pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
34. Nejvyšší správní soud se problematikou pronásledování ze strany soukromých osob zabýval opakovaně, např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, uvedl, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v*

zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ V rozsudku ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004-37, uvedl, že „pouhou nedůvěrou občana ve státní instituce, zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním žiolům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb. V projednávaném případě se žalobce neobrátil na státní orgány své vlasti se žádostí o pomoc, a proto nelze dospět k závěru, že by mu nebyly schopny nebo ochotny tuto ochranu poskytnout, či že by poskytnutá ochrana byla nedostatečná. Žalobce rovněž mohl svou situaci vyřešit přesídlením do jiné části země (viz informace EASO, v níž jsou uvedeny bezpečné oblasti, které lze využít pro vnitřní přesídlení). Žalobce žádnou z uvedených možností nevyužil a odjel z vlasti. K samotnému vycestování uvedl, že to bylo náhlé rozhodnutí, měl možnost odjet, tak toho využil. Z jeho vlastního vyjádření tedy jasně vyplývá, že se nejednalo o nutnost (tj. z důvodu azylově relevantního pronásledování ve smyslu výše vysvětleného), ale o možnost vycestovat do Evropy a pokusit se o nový život. Na tomto místě soud odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.“ Krajský soud uzavírá, že v případě žalobce neshledal naplnění předpokladů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu.

35. Z žalobcem uvedených skutečností je dále zřejmé, že nesplňuje podmínky ust. § 13 zákona o azylu ani § 14b téhož zákona, neboť nehovořil o žádném rodinném příslušníkovi, kterému by byla udělena mezinárodní ochrana a žalobce by tak mohl využít uvedeného institutu za účelem sloučení rodiny dle citovaných ustanovení.
36. K důvodům humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žadatel je dospělou, plně právně způsobilou osobou, práceschopný, zdravý, žalovanému neuvedl v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, které by bylo lze hodnotit jako hodné zvláštního zřetele ve smyslu tohoto ustanovení. Soud pak po přezkoumání a projednání věci s žalovaným souhlasí, uvádí, že ani v průběhu soudního řízení takové skutečnosti zjištěny nebyly a žalobce se udělení humanitárního azylu ani nedomáhal.
37. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

38. Krajský soud konstatuje, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení podrobně věnoval na stranách 10 až 14 napadeného rozhodnutí. Vycházel jak z výpovědí žalobce, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze dle názoru krajského soudu subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy.
39. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. S odkazem na zprávu MZV ČR č.j. 98858/2015-LPTP uvedl, že navrátilivším se neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu nehrozí postih ze strany státních orgánů.
40. K žalobní námitce, jež kritizuje tendenční či selektivní výběr podkladů pro rozhodnutí, krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž za přiměřeně aktuální (žalobce byl celkem třikrát seznámen s podklady pro rozhodnutí, přičemž starší zprávy nebyly pro zastaralost použity). Tyto pak splňují požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj., že *„informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, čj. 1 Azs 105/2008-81). Žalobce v rámci seznámení se s podklady pro rozhodnutí tyto nikterak nezpochybnil, nenavrhoval jejich doplnění, setrval na tvrzení, že v provincii, kde žil stále trvá nebezpečná situace. Informace má pouze z médií, žádné důkazy v ruce nemá.
41. Krajský soud konstatuje, že žalovaný aktuální bezpečnostní situaci hodnotil ve světle informací Evropského podpůrného úřadu (EASO) z ledna 2016, Informace Valného shromáždění – Rady bezpečnosti OSN č. A/70/775 – S/2016/2018 z 7. 3. 2016, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) z 19. 4. 2016. Z uvedených informací pak vycházel při posouzení případné příslušnosti žalobce mezi potencionálně ohrožené osoby v Afghánistánu, dospěl však k závěru, že k vyslovení azylově relevantního ohrožení nespátňuje v případě žalobce důvod. S uvedeným závěrem soud souhlasí. Žalovaný dále čerpal ze zpráv MZV USA a Velké Británie, z nichž je

patrné, že jeho úvahy zahrnovaly bezpečnostní, politický i hospodářský vývoj v Afghánistánu a nijak nezastírá v informacích uváděné jednotlivé i vážné problémy v zemi původu žalobce. Zpráva ČTK pak zmiňuje i vztahy s EU a její snahu pomoci Afghánistánu finanční podporu. Žalovaný nepopřel aktuální výskyt bezpečnostních incidentů v některých lokalitách, současně ale uvedl, že je nelze označit jako celoplošně rozšířené nerozlišující násilí, které by postihovalo celé území Afghánistánu. S ohledem na shromážděné podklady poukázal na konkrétní lokality, jež jsou v rámci země považovány za nejbezpečnější. Takto je pak, dle názoru soudu třeba pohlížet i na žalobcem namítané konflikty, incidenty a bombové útoky v hlavním městě Kábulu, popisované v doplnění žaloby a v replice. Žalobce není nucen vracet se přímo do místa svého původního bydliště. Dle zjištění žalovaného (viz strana 13 napadeného) rozhodnutí je provincie Baghlán pod kontrolou centrální vlády. Krajský soud je přesvědčen, že žalobce na základě jím tvrzených a uvedených skutečností není pro případ návratu ohrožen ani uložením nebo vykonáním trestu smrti, mučením nebo nelidským či ponižujícím zacházením nebo trestáním; dále ani vážným ohrožením života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Soud neshledal ani žádnou skutečnost, na jejímž základě by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

42. Žalobní námitka, „že současná bezpečnostní situace se dle dostupných informací neliší od situace v Afghánistánu v roce 2014, kdy žalobci byla udělena doplňková ochrana“ není na případ žalobce přiléhavá, neboť žalobci nikdy v minulosti, tedy ani v roce 2014, nebyla udělena doplňková ochrana. Jak již správně reagoval ve svém vyjádření žalovaný, z obsahu správního spisu plyne, že žalobce vlast opustil až v létě roku 2015 a o mezinárodní ochranu v ČR poprvé požádal 20. 1. 2016. Zřejmě se jedná o chybu v psaní v rámci doplnění žaloby, a uvedená námitka se zřejmě týkala jiného žadatele v rámci jiného řízení.
43. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: „Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“
44. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu), rozhodně nelze žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný pracoval pouze s informacemi, které pro udělení mezinárodní ochrany žalobci vyzněly negativně.

Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 14. března 2019

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně